

Dombi Zsuzsa meséje

Kenyeres pajtások

Egy nagyvárosban élt három jó barát. Az egyik borbély volt, a másik szabó, a harmadik csizmadia. Mindhárom igen értette a mesterségét. A szabó olyan csinos ruhákat készített, hogy messze földről hozzá jártak ruhát rendelni, a csizmadia olyan csizmát, cipőt tudott készíteni, hogy nem ázott át, nem szakadt el, a borbély olyan ügyesen nyírta meg a vendégét, hogy hosszú ideig nem kellett újra vágni a haját.

Egymást is szerették, becsülték.

Egyszer elhatározták, hogy elmennek világnézöbe. A szabó édesanyja süttött nekik egy szép kerek cipőt, útravalónak. Összecsomagoltak pár szükséges holmit, és útnak indultak.

Sokat-sokat mentek, mégsem találtak sem egy kis falucskát, sem egy kis tanyácskát, ahol megszállhattak volna. Elővették hát a cipőt, mert nagyon megéheztek, meg be is esteledett.

Elosztották, és jóízűen megették, utána aludni tértek. Egy darabka maradt csupán. Meghúzódtak az árokparton. Másnap épp el akartak indulni, amikor egyszer csak előttük termett egy rongyos ember, egy piszkos, fáradt csavargó. Akkora haja volt, hogy már lépni is alig tudott tőle. A ruhája csupa szakadás, a csizmája csupa lyuk.

Nosza kapta a három legény a szegény embert, levetkőztette, csizmáját lehúzta. A borbély levágta a haját, a szabó megvarrta a ruháját, a csizmadia megfoltozta a lábbelijét.

A szegény ágrólszakadt nem győzött hálálkodni.

– Ne hálálkodjon, jóember, hiszen ez a szakmánk. Azért tanultuk, hogy megtegyük, amit meg kell tenni.

A cipó maradékát is oda akarták neki adni, de egy egész kerek kenyeret találtak a tarisznyában. Nagyon megörültek, hogy még egy cipőt kaptak, amiről nem is tudtak. Biztosan kettőt tett be a szabó édesanyja, gondolták. Kettétörték, és az egyik darabot odaadták a szegény embernek, azzal útjára bocsátották.

Ők pedig folytatták, amit előző nap elkezdtek, a vándorlást.

Végre elértek egy falut. A szabó talált magának munkát. Örömmel elvezte, és amit kapott fizetségül, megosztotta társaival.

Este, amikor vacsorázni akartak, megint egy kerek cipő volt a tarisznyában. Nagyon elcsodálóztak rajta. Milyen kenyér ez? Egy darabkából ismét egész lesz?

A következő faluban a csizmadia talált munkát, utána meg a borbély. Ez így ment sok-sok falun át. Mindig közösen költöttek el, amit egyenként kerestek. A cipő pedig reggelre újra meg újra egészsé vált.

Egy nagyvárosban az emberek rábeszéltek a szabót, hogy maradjon ott. Nagyon magas fizetést kap a munkájáért. Házat vehet, gyarapodhat, gazdagodhat. Nagyon megtetszett az ajánlat a szabónak, elbúcsúzott hát a barátaitól, és ott maradt a városban. Barátai szomorúak voltak, de megértették. Törték neki a cipőből, elbúcsúztak tőle, és továbbmentek.

A következő faluban a csizmadia marasztalták. Ígértek neki minden jót, persze hogy ott maradt. Eltörték hát a maradék cipőt kétfelé, és a borbély továbbment.

Nem esett jól neki egyedül vándorolni, így hát ő is letelepedett, ott, ahol befogadták.

A cipő többé nem kerekedett ki. El is fogyott mindenkinél. Azazhogy mégsem, mert a borbélynál maradt egy icipici darabka, amit őrizgetett. Néha elővette, nézegette, a pajtásaira gondolt, meg a közös vándorlásra.

Egyszer aztán nagy baj esett szegény szabóval. Véletlenül elvágott egy drága kelmét. A város lakói megharagudtak rá. Elfelejtették, mennyi szép ruhát varrt nekik, és elza-

varták a városukból. Étlen-szomjan barangolt, hátha valahol rábukkan a pajtásaira. Szomorúan gondolt a cipő jó ízére.

Ugyanígy járt a csizmadia meg a borbély is. A csizmadia azért zavarták el, mert beleejtett a csizmába egy szegyet, és az megszurta a földesúr lábát. A borbély pedig egy kicsit meg találta vágni a bíró fülét. Maga sem értette, hogyan történhetett, de megesett. Ő is mehetett világgá. Azt gondolta, viszsza megy, és felkeresi a társait. De bizony ott, ahol utoljára hagyta őket, már egyik sem volt. Nagy búsan leült az árokpartra, elővette az utolsó falatot, amit a cipőből takargatott, meg akarta enni, de akkor odarepült egy galamb, és sóvárogva nézte a kenyérdarabkát. Nem bírta megállni, hogy ne adjon neki egy morzsácskát. Ahogy felcsípte, rögtön elkezdte hívogatni maga után a legényt. Kicsit odébb repült, kicsit vissza.

Elindult hát utána. Három falun, három mezőn, három erdőn át repült előtte, míg végül megállt egy keresztútnál. Hát mit lát ott, egy fáradt ember üldögél az árok partján. A csizmadia volt. Nagyon megörültek egymásnak.

A galamb ismét eléje állt, mintha kért volna egy morzsát. Adott neki egy cseppet a maradék cipőből. A madár megint hívta maga után. Együtt mentek utána. Három falun, három mezőn, három erdőn át repült előttük, míg végül megállt egy keresztútnál. Ott meg a szabólegény üldögélt az árokparton éhesen, fáradtan, elgyötörve.

A galamb eltűnt, mintha ott sem lett volna.

– Pajtások, nincs valamelyikteknél egy kis enniavaló? – kérdezte a szabó.

– Mindjárt éhen halok.

– Nincs – felelték egyszerre.

– Bár nálam még van egy icurka-picurka morzsa a mi cipőnkől – mondta a borbély.

Belenyúlt a tarisznyába, s a kezébe akadt egy puha, kerek valami. Kivette, hát egy gyönyörű, friss kenyér volt. Megint kikerekedett a kis falat.

Többé nem hagyták el egymást. Együtt dolgoztak vagy vándoroltak, mikor mihez volt kedvük.

Amikor erre jártak, engem is megkínáltak abból a híres cipőből. Nagyon finom íze volt.

